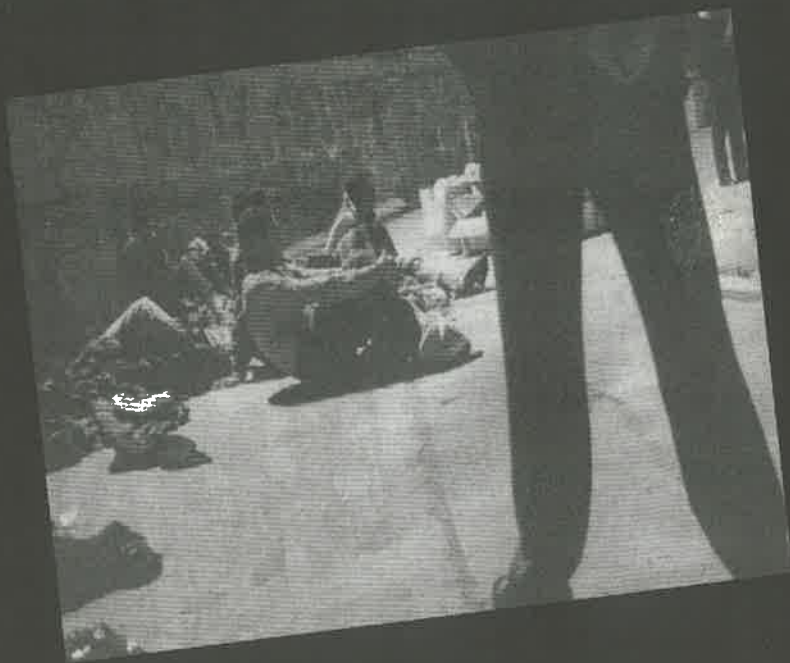

ΔΕ ΜΑΣ ΧΡΗΡΙΖΕΙ ΤΙΠΟΤΑ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΖΕΝΟΙ

ΙΟΥΣ ΑΤΑΞΙΑΣ , ΑΓΡΙΝΙΟ, 2005

Το παρόν έντυπο τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα αφορμή τις κινήσεις
αλληλεγγύης στους μετανάστες που συντονίστηκαν σε Αρτα, Αγρίνιο,
Μεσολόγγι, Ιωάννινα από 13 έως 22 Μαΐου.

Για επικοινωνία

ΤΗ: 139

ΤΚ: 30100

ΑΓΡΙΝΙΟ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Η μετάβαση και η εγκατάσταση που κάνει ένα άτομο ή μια ομάδα από τη μια χώρα στην άλλη, με σκοπό την βελτίωση των βιοτικών του συνθηκών.

Οι μεταναστεύσεις ήταν πολύ συχνές από τους αρχαίους χρόνους. Μερικές φορές τις περιόριζαν ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούσαν κάθε φορά, στις χώρες που άφηναν ή στις χώρες που πήγαιναν οι μετανάστες.

Στις αρχές του 19 αιώνα πολλές χώρες αντέδρασαν στη μετανάστευση, γιατί πίστευαν ότι εξασθενούσε η εθνική οικονομία και ο στρατός. Αντίθετα, πολλές χώρες και ιδιαίτερα οι Η.Π.Α. ευνοούσαν τη μετανάστευση προς αυτές, γιατί απέβλεπαν να αποικίσουν ακατοίκητες και ανεκμετάλλευτες εκτάσεις.

Από τα μέσα, όμως, του 19 και του 20 αιώνα ιδιαίτερα μετά τον 1 παγκόσμιο πόλεμο, οι όροι ~~άλλαξαν~~ ^{ορδεύονταν} γιατί εμφανίστηκε παντού ανεργία, οι κυριότερες χώρες από όπου οι μετανάστες, στους νεότερους χρόνους, ήταν η Ελλάδα και η Ιταλία προς την Αμερική και την Γερμανία. Μάλιστα η μετανάστευση ήταν σημαντικός πλουτοπαραγωγικός πόρος για την Ελλάδα. Στην περίοδο 1914 - 1928 το 50% από το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου το κάλυψαν τα πολλά εμβάσματα που έστελναν οι μετανάστες από την Αμερική στους συγγενείς τους στην Ελλάδα.

Η παρουσία μεταναστών στην Ελλάδα χρονολογείται από την δεκαετία του '70, με εργάτες που προέρχονταν κυρίως από Ασία, Αφρική και Φιλιππίνες και συνεχίστηκε στη δεκαετία του '80 με κούρδους και ιρακινούς. Στη δεκαετία του '90 άρχισαν να καταφτάνουν στην Ελλάδα μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα από Αλβανία κυρίως αλλά και Βουλγαρία, Πολωνία, Ρουμανία

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΚΑΤΑΦΗ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ ΣΤΑΖΕΙ ΑΙΜΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Μετά το μετασχηματισμό των δομών της κυριαρχίας του ανατολικού μπλοκ, δημιουργήθηκε ένα μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα με κατεύθυνση προς τις καπιταλιστικές χώρες. Έτσι την δεκαετία του '90 η Ελλάδα η μόνη βαλκανική χώρα με σταθερή οικονομία- αποτέλεσε πόλο έλξης για χιλιάδες μετανάστες, που κυρίως προέρχονταν από την Αλβανία.

Οι Αλβανοί σε όλα τα χρόνια της κομμουνιστικής δικτατορίας, ζούσαν σε ένα καθεστώς τρόμου, αποκομμένοι εντελώς από το παγκόσμιο κοινωνικό περιβάλλον. Εξαιρεση αποτελούσε η σχέση και η "συνεργασία" με τα άλλα κομμουνιστικά καθεστώτα. Στο σύνολο τους οι Αλβανοί είχαν επίγνωση για το τι τρόπο ζωής τους επιβάλλονταν από το αλβανικό κράτος, αλλά ελάχιστες φωνές διαμαρτυρίας ακούγονταν. Και αυτό γιατί ο φόβος ήταν διάχυτος παντού, όχι τόσο επειδή η αστυνομία είχε έντονη παρουσία, αλλά επειδή υπήρχαν καθεστωτικά υποχείρια που εισχωρούσαν παντού, έχοντας ως στόχο τον εντοπισμό των "αποκλίσεων" που ίσως θα υπομόνευαν την "επανάσταση". Έτσι οι άνθρωποι που είχαν υψώσει την φωνή τους εξαφανίζονταν ξαφνικά και κανένας δεν μιλούσε πια για αυτούς : ήταν προδότες και αντιεπαναστάτες.

Σύμφωνα πάντως με την κρατική προπαγάνδα (που γίνονταν στα σχολεία και μέσω των καθεστωτικών μ.μ.ε.) η Αλβανία ήταν ένας οικουμενικός παράδεισος, με κάποια ψεγάδια βέβαια, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος μια κόλαση καταπίεσης. Στο δεύτερο συμφωνούμε.

Αυτό όμως λειπούργησε κάπως αντίστροφα μετά το άνοιγμα των συνόρων: Οι Αλβανοί ταύτισαν τον καπιταλισμό με ένα ελευθεριακό μοντέλο ζωής, ενώ πείστηκαν ότι μπορούν να βρουν την ευτυχία στο μεγάλο ελληνικό όνειρο της κυρίαρχης χώρας των Βαλκανίων. Έχοντας ήδη βιώσει την εξαθλίωση της χώρας τους, στη συνέχεια καλέστηκαν να αντιμετωπίσουν και μια νεοδημοκρατική βαρβαρότητα.

Οι Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα καταπίεστηκαν κυρίως με οικοδομικές, αγροτικές και γενικά χειρονακτικές εργασίες. Στο Αγρίνιο δούλεψαν κυρίως στις καπνοκαλλιέργειες. Με την έλευση τους λύθηκε και το βασικότερο πρόβλημα των αγροτών του Αγρινίου και μάλλον όλης της επαρχίας, που δεν ήταν άλλο από την έλλειψη εργατικού προσωπικού. Πράγματι στα καπνοχώραφα του Αγρινίου πριν την έλευση των μεταναστών, δούλευαν κυρίως οι παραγωγοί και οι οικογένειες τους. Οι δύσκολες συνθήκες εργασίας, το ωράριο "όλη μέρα κάθε μέρα", οι καιρικές συνθήκες καθώς και η εποχή, έκαναν τη δουλεία στα χωράφια απρόσιτη... Αυτός ήταν και ο βασικός λόγος ώστε οι αγρότες να περιορίζουν την καλλιέργεια τους σε λίγα σχευικά στρέμματα καθώς επίσης να μην επιχειρούν την καλλιέργεια της ποικιλίας Βιρτζίνια.

Τα Βιτζίνια ήταν και είναι μια κερδοφόρα ποικιλία, που όμως απαιτεί αρκετά στρέμματα καλλιέργειας και κατά συνέπεια άφθονο εργατικό προσωπικό. Εκτός από άφθονο το προσωπικό θα πρέπει να είναι και φθινό, αφού οι αγρότες ανήκουν στα “φτωχά λαϊκά στρώματα” κατά την γνωστή φημολογία (υπενθυμίζουμε ότι οι φήμες περιέχουν μεγάλο ποσοστό υπερβολής). Οι Αλβανοί λοιπόν στο Αγρίνιο από την μια ήταν τρικοσμικοί και εν δυνάμει

εγκληματίες και από την άλλη μια καλή ευκαιρία για να γίνουν οι αγρότες άλλη μια κάστα αφεντικών.

Επιόμενο ήταν οι Αλβανοί να θεωρηθούν αμέσως ξένο σώμα στην ελληνική κοινωνία. Έτσι θα έπρεπε ή να αποκλειστούν ή να αφομοιωθούν και να υποταχθούν ολοκληρωτικά στον κυρίαρχο ελληνικό τρόπο ζωής. Στην αγρινιώτικη κοινωνία έγιναν δεκτοί στις αγροτικές περιοχές με την μονοδιάστατη ιδιότητα του εργάτη. Μια ιδιότητα που διατηρούν ακόμα και όταν “φιλοξενούνται” για πρακτικούς και μόνο λόγους στα αγροτόσπιτα των αγροτών. Τότε όλη η οικογένεια αναγνωρίζει στο πρόσωπό τους ένα δούλο χωρίς προσωπικότητα και αισθήματα που είναι υποχρεωμένος χωρίς αντιλογίες, να εκτελεί κάθε εντολή από το μεγαλύτερο έως το μικρότερο μέλος της οικογένειας. Κατά την διάρκεια των γευμάτων, δεν τρώνε μαζί με την οικογένεια, αλλά κάπου απόμερα, μακριά από το οπτικό της πεδίο. Όταν η οικογένεια πηγαίνει για ύπνο δεν ξαχνά να διπλοκλειδώσει, αφού οι Αλβανοί εκτός από εργάτες είναι και εν δυνάμει εγκληματίες. Οι Αλβανοί από την πλευρά τους αλλάζουν ακόμα και το όνομα τους, υιοθετώντας κάποιο ελληνικό, στην προσπάθειά τους να νομιμοποιήσουν την ίδια τους την ύπαρξη..

Αν και η ρετσινιά του κλέφτη, απλόχερα έχει δοθεί στους μετανάστες, για μας κλέφτες είναι τα αφεντικά κάθε είδους που ανταλλάσσουν με ψίκουλα τις χαμένες ώρες και ζωές στα κάτεργα της εργασίας.

Επίσης η περιθωριοποίηση των μεταναστών δημιουργεί συνθήκες για επιπλέον εκμετάλλευσή. Σπάνια τηρούνται με συνέπεια οι προκαθορισμένες συμφωνίες περί ωραρίου και πληρωμής. Ξαφνικά τα ωράρια διαστελλονται και τα μεροκάματα συστέλλονται. Αρκετές φορές τα αφεντικά κινούνται πιο ευέλικτα επινοώντας τρόπους για την ολοκληρωτική αποφυγή της πληρωμής: ένα τηλεφώνημα και η αστυνομία θα αναλάβει απλά την βίαιη απέλαση του εργάτη, ο οποίος φυσικά δεν θα πληρωθεί.

Οι μπάτσοι γνωρίζουν τη συγκεκριμένη τακτική που ακολουθούν ακόμα και σήμερα κάποιοι αγρότες, αλλά κάνουν τα στραβά μάτια για να βοηθήσουν και τον συγχωριανό τους “που είναι φτωχός άνθρωπος και σπουδάζει δυο παιδιά”. Θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως αυτό αποτελεί μια μικρής εμβέλειας συνεργασία κράτους και κεφαλαίου;

Όμως η βαρβαρότητα των μπάτσων δεν εκδηλώνεται μόνο κατά τις επείγουσες τηλεφωνικές κλήσεις των αγροτών.

Οι επιχειρήσεις σκούπα, οι έπ’ αόριστον φυλακίσεις με βασανιστήρια και εξευτελισμούς, οι άγριοι ξυλοδαρμοί, οι μαζικές απελάσεις... αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα για τους μετανάστες. Έτσι εκτός από την σκληρότητα της εργασίας, την έλλειψη φαγητού, τα κακοπληρωμένα μεροκάματα, το επιθετικό ρατσισμό και τόσα ακόμα, έχουν να αντιμετωπίσουν και τα λάστιχα γεράτα μπετόν, σιδεροσωλήνες, μouxλιασμένα κελιά, σφαίρες... Δεν είναι λίγα τα περιστατικά στο Αγρίνιο όπου ομάδες “εξαγριωμένων χωρικών” και μπάτσων με δίκαννα και υπηρεσιακά εισέβαλλαν σε χώρους στέγασης και στέκια μεταναστών (δηλ. αποθήκες, χωράφια κτλ) σκοτώνοντας αρκετούς από αυτούς και τραυματίζοντας ακόμα περισσότερους. Τέτοια περιστατικά έχουν εκδηλωθεί πολλές φορές στην Μπούζι, τα Καλύβια, τη Γιαννούζη και σε άλλες περιοχές, μόλις μερικά χιλιόμετρα από το επαρχιώτικο κίτς φωτισμό του κέντρου του Αγρινίου. Η οικονομική ανάκαμψη της αγροτιάς στάζει αίμα μεταναστών.

Και όταν κάποιες από τις εκατοντάδες δολοφονίες μεταναστών, δει το φως της δημοσιότητας και την τύφλα της δικαιοσύνης, το αποτέλεσμα είναι η αυτοματοποιημένη αθώωση του δολοφόνου αγρότη-μικροϊδιοκτήτη, με πχηρά χειροκροτήματα και πανηγυρισμούς. Λογική συνέπεια ενός γενικευμένου κλίματος ρατσισμού που δεν υποβόσκει πλέον, αλλά αποκάλυπτα δηλώνεται. Μια μεταναστοφοβία-μια Αλβανοφοβία -που παρουσιάζεται χωρίς αναστολές ακόμα και στο καθημερινό λεξιλόγιο των ντόπιων.

Όσο για το επιχείρημα ότι «οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές» θα πούμε ότι δεν έχει κανένα λογικό υπόβαθρο. Πέραν του γεγονότος ότι οι δουλειές δεν είναι ιδιοκτησία κανενός, οι μετανάστες απασχολούνται κυρίως σε δουλειές οι οποίες είναι κοινωνικά απαξιωμένες, με μηδενικές δυνατότητες εξέλιξης, ανθυγιεινές, επικίνδυνες και κακοπληρωμένες και που- για αυτούς ακριβώς τους λόγους- οι ντόπιοι αποφεύγουν να δουλέψουν. Επίσης για το «ρίξιμο των μεροκάματων» και την ανεργία, την αποκλειστική ευθύνη την έχουν τα αφεντικά και οι επιχειρηματικοί τους ελιγμοί. Η οπισθοδρομική φύση της μισθωτής σκλαβιάς και η ανεργία, αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος που βρίσκεται στη τσέπη των αφεντικών.

Γιατί ρασιιστές δεν είναι μόνο οι πολιτικές καρικατούρες της ακροδεξιάς με το ελληνικό σημαϊάκι στο τζάκετ. Αυτοί αποτελούν απλά μια γραφική και ακραία εκδοχή ενός παγιωμένου ρασιιστικού κλίματος. Ο ρασιισμός κυφορεείται μέσα στην ίδια την εξουσιαστική κοινωνία, που θέλει τους ανθρώπους διαχωρισμένους σε ξένους και ντόπιους. Ακόμα και το κόλπο της “νομιμοποίησης” των μεταναστών που προωθείται από το κράτος και υποστηρίζεται από την αριστερά, δεν αποτελεί παρά ένα ακόμα μοντέλο εκμετάλλευσης με ένα κάπως πιο ανθρώπινο πρόσωπο...

Ωστόσο σήμερα οι Αλβανοί μετανάστες δεν είναι πια μοναχικές φιγούρες έτοιμες να καταπαιτηθούν απ’ το εκάστοτε αφεντικό. Έχουν δημιουργηθεί ομαδοποιήσεις που συλλογικά προσπαθούν να διασφαλίσουν τα ελάχιστα κεκτημένα και να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας, αδιαπραγμάτευτα μεροκάματα, προκαθορισμένα ωράρια και κυρίως αξιοπρεπή αντιμετώπιση. Αυτό βέβαια δεν είναι το αποκλειστικό ζητούμενο, αλλά το μέρος ενός αγώνα για την καλύτερευση της ζωής τους στο τραχύ έδαφος της αγροτικής εργασίας.

Πάντως η στάση των Αλβανών εργατών στα καπνοχώραφα του Αγρινίου, εμπεριέχει και εξωτερικεύει μια άγρια ταξική επιθυμία για σύγκρουση με τα ντόπια αφεντικά που τόσα χρόνια τους πίνουν το αίμα.

Η δική μας στάση δε μπορεί είναι παρά αλληλέγγυα στις διεκδικήσεις και τους αγώνες των αλβανών μεταναστών για αξιοπρέπεια, τόσο σε εργασιακό όσο και σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Μία αλληλεγγύη, που ξεπερνά τους πλαστούς εθνικούς διαχωρισμούς και που πηγάζει από την συνειδητοποίηση ότι

η μηχανισμοί που επιβάλλουν την υποταγή σε μία αβίωτη ζωή είναι ίδιοι και για τους ντόπιους και για τους “ξένους”

Το παραπάνω κείμενο είναι από το έντυπο δρόμου Παροξυσμός#7, χειμώνας 2003. Εδώ παρουσιάζεται με κάποιες διορθώσεις και κάποιες επιπλέον προσθήκες.

Στο δρόμο της νομιμότητας με την “πράσινη κάρτα” της συνδικαλιστικής στέγης οι μετανάστες

Οι μετανάστες, κύρια της Αλβανίας, μετά την απόκτηση της “πράσινης κάρτας”, υποπίπτει ότι καλύπτονται στην προσφορά εργασίας τους από το ...κράτος με τους νόμους, όσοι φυσικά λειτουργούν έξω από το κοιμητήριο της βουλής.

Δικαιούνται λοιπόν και οι εργαζόμενοι, μετανάστες τα ευεργετήματα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που τόσο πολύ καλύπτονται γι’ αυτά και οι Η.Π.Α. ...

Ήδη πριν δυο εβδομάδες δημοσιεύτηκε στον “ΕΛΕΥΘΕΡΟ” περίληψη αναγνώρισης Σωματίου Αλβανών μεταναστών Αγρινίου και της περιοχής, πολιτιστικής δραστηριότητας. Και αφού έχουν την κάλυψη των νόμων της πολιτείας, όπως και οι Έλληνες εργαζόμενοι, δικαιούνται και χώρου στην συνδικαλιστική στέγη.

Πρέπει να πούμε την αλήθεια, ότι η αγροτική οικονομία στην περιοχή του Αγρινίου και γενικότερα της Αιτωλοακαρνανίας απέκτησε την τελευταία πενταετία αναβάθμιση ως

προς τον όγκο και ποιότητα της παραγωγής, και τούτο χάρις στην εργασία των Αλβανών και Βορειοηπειρωτών μεταναστών.

Ο Νομός μας έχει φυσικές προϋποθέσεις ανάπτυξης, ώστε να υπάρχει συνεχής απασχόληση, και αυτές οι προϋποθέσεις βρίσκονται στο χώρο της γεωργικής παραγωγής με τις καλλιέργειες προϊόντων που δυστυχώς τα προϊόντα αυτά, εισάγονται από χώρες του εξωτερικού.

Ίσως η προσφορά εργασίας εργατών μεταναστών να αλλάξει κάποια στιγμή τη δραστηριότητα και τις καλλιέργειες στο γεωργικό χώρο. Όμως το νέο εργασιακό καθεστώς που πήρε την πορεία σχεδίου νόμου, δεν έχει δώσει πλήρη διαφάνεια ως προς τα δικαιώματα των εργαζομένων, γιατί η “νέα” τάξη πραγμάτων φαίνεται ότι επιζητεί καθεστώς σχέσεων, εργοδοσίας εργαζομένων με σύγκλιση υπέρ εργοδοσίας, και όχι νομική κάλυψη δικαιωμάτων εργατών.

Το παραπάνω άρθρο, είναι κάποιου “αριστερού μαχητικού δημοσιογράφου” και είχε δημοσιευτεί στη τοπική εφημερίδα ελεύθερος. Το άρθρο αυτό δομείται από όλα εκείνα τα σημεία που μπορεί να δομηθεί μιας τέτοιας προσέλευσης άρθρο:

ΗΠΑ, πράσινη κάρτα και νομιμοποίηση, συνδικαλιστική στέγη (υπό την καθοδήγηση ποίου άραγε;) διαχωρισμός αλβανών και βορειοηπειρωτών, νομικά δικαιώματα και τα ρέστα. Και που σε καμία περίπτωση δεν ξεχνά τα εθνικά και τοπικά συμφέροντα, αφού στις δύο τελευταίες παραγράφους, αναφέρεται αποκάλυπτα η ελπίδα να μπορέσει “η προσφορά εργασίας εργατών μεταναστών να αλλάξει κάποια στιγμή την δραστηριότητα και τις καλλιέργειες στο γεωργικό χώρο”
Βέβαια, όπως και ο ίδιος παραδέχεται, η εργασία αυτή είναι προτόν εκμετάλλευσης. Φαίνεται όμως, πως αν είναι για το καλό του Νομού μας, κάποιος υπηραμιστές των δικαιωμάτων των μεταναστών, είναι διατεθειμένοι να κάνουν τα στραβά μάτια...

T O

TAMEX

O

Το tamex είναι φυτοφάρμακο, απαραίτητο για την καλλιέργεια της ποικιλίας καπνού Βιρτζίνια. Είναι κίτρινο παχύρρευστο υγρό, χαρακτηριστικό δυσάρεστης οσμής, που για την χρήση του διαλύεται σε μεγάλους όγκους νερού. Ρίχνεται στην κορυφή της καπνόριζας, όταν κοπέι το "λουλούδι" της (τσάκισμα) για να αποτρέψει την επανεμφάνιση του.

T

Η χρήση του γίνεται σε συγκεκριμένη χρονική περίοδο (αρχές μέχρι τέλη Αυγούστου) όταν το φυτό ολοκληρώνει την ανάπτυξη του, πράγμα που σημαίνει ότι το ύψος του ξεπερνάει το 1,50 μέτρο. Ρίχνεται σε μια-μια ρίζα με το "λαδωτήρι" ή τη ψεκαστήρα.

A

Και στις δύο περιπτώσεις, μετά το τέλος της εργασίας, ο εργαζόμενος είναι περιλουμένος με αυτό το υγρό.

M

Σύμφωνα με τις οδηγίες, ο χρήστης του προϊόντος θα πρέπει να φοράει ολόσωμη αδιάβροχη ετολή, ειδικά προστατευτικά γυαλιά, καπέλο και γάντια. Ελάχιστες είναι όμως οι περιπτώσεις που αυτό τηρείται και συνήθως ο εργαζόμενος λαμβάνει μηδαμικά μέτρα προστασίας.

E

Το tamex είναι ισχυρότατο δηλητήριο, απορροφάτε εύκολα από το δέρμα, προκαλεί πονοκεφάλους, ζαλάδες και χρόνιες παθήσεις. Επίσης προκαλεί στειρώση και αυξάνει εκθετικά τις πιθανότητες καρκίνου. Δεν έχει αντίδοτο και η θεραπεία σε περίπτωση κατάποσης είναι θυμηπωματική.

X

Τη ρήψη του tamex στα καπνοχώραφα του Αχρινίου, είναι μια δουλειά που την έχουν 'αγαλάβει', σχεδόν αποκλειστικά, οι αλβανοί. Και με ευχαρίστηση μάλιστα, αφού είναι σχετικά εύκολη. Βέβαια δεν ξέρουν τι εστί tamex. Και φυσικά δεν φρόντισε κανένα από τα αφεντικά να τους ενημερώσει...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι επόμενες ιστορίες, διηγούνται περιστατικά που συνέβησαν κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 90, όπου οι Έλληνες επιβεβαίωσαν πως όχι μόνο δεν είναι φιλόξενοι αλλά ότι είναι και άγρια ρατσιστές.

Οι ιστορίες αυτές, σε καμία περίπτωση δεν έχουν σκοπό να δημιουργήσουν ένα απλό αίσθημα συμπάθειας ή φιλανθρωπίας. Εξάλλου τα αισθήματα αυτά, αν δεν συνοδεύονται από κινήσεις εναντίωσης στις αιτίες που δημιουργούν τα προβλήματα των μεταναστών, είναι το λιγότερο υποκριτικά. Αντίθετα, με τις ιστορίες αυτές θέλουμε να αναδείξουμε ζητήματα ζωής, απεγκλωβίζοντας κάποιες πραγματικότητες από τα στενά όρια των, κατά βάση, αποκλεισμένων αγροτικών περιοχών της επαρχίας.

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙ-ΒΙΑΣ

Αφριμ: 17 χρονών, αλβανός, μαθητής λυκείου.

Κ. Τάσος: Γεωργός-κτηνοτρόφος, που από το '90 και μετά οι τραπεζικές του καταθέσεις υπεραυξήθηκαν.

Νικολάκης: Γιος του κυρ-Τάσου, 27 χρονών με μεγάλη φοιτητική καριέρα στην Αγγλία.

Αρχές Σεπτέμβρη και μετά από δύομισι μήνες δουλειάς ο Αφριμ ζητά τα δεδουλευμένα του τελευταίου ενάμισι μήνα. Είχε προγραμματίσει αρχές Σεπτέμβρη να φύγει για Αλβανία, να ξεκουραστεί μία-δύο εβδομάδες και να ξεκινήσει το σχολείο. Κάτι που είχε δηλώσει από την αρχή της "συνεργασίας" του με τον κυρ-Τάσο.

Δύομισι μήνες ο Αφριμ "φιλοξενούνταν" σε μια γωνιά έξω από το αγροτόσπιτο του κυρ-Τάσου, με ένα στρώμα, ένα τσίγκο να κόβει τον αέρα και μία λάμπα 25w "για να μην καίει πολύ" όπως του είχε είπε ο κυρ Τάσος.

Οι μέρες περνούσαν και ο κυρ Τάσος δεν πλήρωνε τον Αφριμ . Όταν του το υπενθύμιζε φοβισμένα ότι έπρεπε να φύγει, ο κυρ Τάσος απαντούσε νευρικά: «Άντε μωρέ αλβανέ, που θες και σχολείο. Πρέπει να ξέρεις πόσο κάνει 7 επί 8 για να σκάψεις;» και μετά πρόσθετε φιλικά «Άντε κάνε υπομονή, να έρθει ο Νικολάκης και θα φύγεις»

Ο Νικολάκης όμως είπε να παρατείνει τις διακοπές του στην Αμοργό και ο κυρ-Τάσος δε μπορούσε να «αποδεσμεύσει» ακόμα τον αλβανό, όπως έλεγε στην κυρά του, υιοθετώντας μία μοντέρνα εργοδοτική φρασεολογία.

Ο Αφρίμ όμως, σιγά-σιγά άρχισε να συνειδητοποιεί πως θα έχανε αυτές τις πολυπόθητες δέκα μέρες ξεκούρασης πριν την έναρξη του σχολείου. Όλους αυτούς τους μήνες δουλειάς, αυτές οι δέκα μέρες αποτελούσαν για αυτόν μία δεξαμενή κουράγιου για να αντεπεξέλθει στη σκληρότητα της εργασίας. Όταν δε άντεχε άλλο, σκεφτόταν τις βόλτες και τις αλπτείες με τους φίλους του, την οικογένεια του, τις κοπέλες που θα συναντούσε και έτσι έβρισκε την δύναμη και συνέχιζε...

Οι μέρες περνούσαν και ο Νικολάκης δεν έλεγε να επιστρέψει. Πλέον δε ρωτούσε τον κυρ-Τάσο πότε θα μπορούσε να φύγει, γιατί ήξερε την απάντηση: «Αν δεν έρθει ο άλλος ο χαραιοφάνης δε πρόκειται να φύγεις. Τέλειωσε!»

Η σχολική περίοδος έχε πια αρχίσει και ο Αφρίμ φόβονταν μη χάσει την χρονιά του. Αν έφευγε έτσι, λεφτά δεν θα έπαιρνε.

Ε, κάποιο μεσημέρι ήρθε και ο Νικολάκης σπίτι, αγουροζυπνημένος και κουρασμένος από τις διακοπές. Χάρηκε πολύ ο Αφριμ όταν τον είδε. Σχεδόν τον αγάπησε! Φυσικά ο Νικολάκης ούτε καν τον κοίταξε. Για αυτόν ήταν απλώς ένας από τους αλβανούς του πατέρα του.

Το μεσημέρι το οικογενειακό τραπέζι μετατράπηκε σε πεδίο μάχης: από την μια πλευρά ο κυρ-Τάσος να παρακαλάει το Νικολάκη να τον βοηθήσει στις δουλειές για δύο βδομάδες και από την άλλη ο Νικολάκης να φωνάζει ότι δε προλαβαίνει, έχει διάβασμα, ότι ακόμα δε γύρισε από τις διακοπές...

Ο Αφριμ που άκουγε, πήρε όλο το θάρρος να φύγει από τη γωνίτσα του και να παρέμβει στη συζήτηση παρακαλώντας το Νικολάκη να κάτσει γιατί είναι ανάγκη να φύγει. «Τι θες ρε και χώνεσαι στη ζωή μας; Βούλωστο! Θα κάτσεις όσο σου πούμε, παλιό Αλβανέ!» ήταν η απάντηση.

Όλα πέρασαν στιγμιαία από το μυαλό του Αφριμ: το σκάλισμα στους 40 βαθμούς Κελσίου, το ξύλο από τους μπάτσους, την αγωνία στα σύνορα, τις χαμένες βόλτες με τους φίλους του, τις διακοπές του Νικολάκη...

Αρπάζει το Νικολάκη από τον γακκά και του φωνάζει: «Θέλω τα λεφτά μου!» Ο Νικολάκης τον χτυπά/ ο κυρ-Τάσος τον ρίχνει κάτω/ του δίνουν τα χέρια πίσω με τριχιά/ οι μπάτσοι ήρθαν αμέσως/ τον χτυπούν όλοι μαζί/ βρίσκεται αναίσθητος στο κρατητήριο/ τον ξυπνάνε οι κλωτσιές/ οι μέρες περνάνε/ τον βάζουν σε μια κλούβα γεμάτη με κόσμο/ τον παρατάνε στα σύνορα πετσι και κόκαλο.

Πάει στο χωριό/ βρίσκει τους φίλους του/ καταλαβαίνουν αμέσως τι έγινε/ παρόμοια είχαν ζήσει και αυτοί/ οργανώνονται φεύγουν για Ελλάδα/ στον τσακ γλιτώνουν από τους συνοριοφύλακες/ στο τσακ γλιτώνουν από τους μπάτσους. Φτάνουν στο Αγρίνιο.

Τις κλωτσιές που έφαγε ο κυρ- Τάσος θα τις θυμάται για πολύ καιρό. Δύο μέρες έκανε στο νοσοκομείο.

«Φτηνά τη γλίτωσα» έλεγε ο κυρ-Τάσος όταν διηγούνταν την ιστορία του στο καφενείο.

«Πάντως τη μαλακία να μην πληρώσω αλβανό δεν την ξανακάνω»

Σκότωσε Αλβανό για ένα άλογο και... αθώωθηκε

Κτηνοτρόφος εθελόγησε από τη Κεντρική Υπηρεσία Καταστολής για τον φόνο Αλβανού με κατηγορητήριο δόλο, το οποίο και κρίθηκε στην συνέχεια αθώωθηκε το αλληλο του το εθελόγησε με βάση το

τον Αλβανό κατά τη στιγμή του φόνου με βάση το

Το καλοκαίρι το '96, μία ομάδα αλβανών εργαζομένων, συνήθιζε να κοιμάται τα βράδια στην άκρη ενός καπνοχώραφου σε περιοχή κοντά στο Αγρίνιο. Ο ιδιοκτήτης του χωραφιού τους είχε πει επανηλημένα να φύγουν γιατί του "κατέστρεφαν την καλλιέργεια". Οι αλβανοί όμως, καλώς ή κακώς δεν έφευγαν. Όσπου κάποια μέρα διαπληκτίστηκαν άσχημα. Ο ιδιοκτήτης ορκίστηκε ότι θα του το πλήρωναν. Το επόμενο βράδυ, ο ιδιοκτήτης και η παρέα του, όλοι ευυπόληπτοι αγρότες, οπλισμένοι με δίκαννα και με μία άτυπη συνοδεία αστυνομικών, κάνουν έφοδο στο χωράφι για να διώξουν με τη βία τους αλβανούς. Ακούστηκάν και κάποιοι πυροβολισμοί... «Όμως ήταν όλοι στον αέρα» διευκρινίστηκε το επόμενο πρωί στο καφενείο. Μετά από δύο μέρες, ο αύλακας ξεβράζει ένα τουμπανιασμένο πτώμα αλβανού. Τον είχαν πυροβολήσει, τον έδεσαν με μία πέτρα και τον έριξαν στον αύλακα για να μην βρεθεί το πτώμα του.

Τότε όλοι αγαναχτισμένα μίλησαν για ξεκαθάρισμα λογαριασμών και πως οι αλβανοί «ούτε μεταξύ τους δεν έχουν μπέσα, σκοτώνει ο ένας τον άλλο. Πω, πω τι θα κάνουμε με αυτούς του δολοφόνους θέλουν και δώρο!»

Τις επόμενες μέρες κάποιος αστυνομικός επισκέφτηκε την περιοχή για την διαλεύκανση της υπόθεσης. «Δύο αλβανοί», είπε, «είναι βαριά τραυματισμένοι στο νοσοκομείο, εκ των οποίων ο ένας θα παραμείνει τυφλός. Μάλλον πρόκειται για ξεκαθάρισμα λογαριασμών, αλλά εντάξει, πρέπει να γίνει και μία έρευνα για το τυπικό της υπόθεσης.»

Τότε όλοι συμφώνησαν ότι πρέπει να ερευνηθεί το γεγονός, γιατί η κατάσταση με την εγκληματικότητα των αλβανών έχει ξεφύγει.

Καλοκαίρι '93, 6:00 το πρωί. Περιοχή Μπούζι, Αγρινίου. Στη γέφυρα του αύλακα - που επί χρόνια αποτελούσε στέκι "προσφοράς εργασίας" αλβανών άντρες, γυναίκες, γέροι, παιδιά, όλοι ταλαιπωρημένοι περιμένουν...

Σε λίγο φτάνει και το πρώτο αγροτικό, με μια δωδεκάδα tamex στην καρότσα. Όλοι πέφτουν πάνω του, φωνάζοντας για δουλειά. Ο οδηγός ανοίγει το παράθυρο, και αντιλαμβανόμενος την εξουσία που έχει αποκτήσει, κοιτάζει αργά και προσεχτικά. Έχει έλεγχο σε αυτούς, είναι όλοι τους εν δυνάμει εργάτες του

Με το δάχτυλο του χεριού του, δείχνει δύο νέους, κάτω από τα 20 και αρκετά γεροδεμένους. «Νωρίς το πρωί ο αύλακας έχει καλό πράμα. Αργότερα μένουν οι γέροι και τα παιδιά που ναι μεν είναι πιο φτηνοί, αλλά εντάξει δεν έχουν και πολλές αντοχές» συνήθιζε να λέει στο καφενείο.

Αν και το κάθισμα του συνοδηγού είναι άδειο, οι αλβανοί με μιας πηδάνε στην καρότσα. Το αγροτικό μαρσάρει και ξεκινάει απότομα. Ένα από τα δυο παιδιά, πέφτει από την καρότσα και χτυπάει στην άσφαλτο. Έχει γεμίσει αίματα. Το χτύπημα στο κεφάλι του ίσως να είναι σοβαρό. Γύρω του μαζεύονται οι υπόλοιποι για να τον βοηθήσουν. Ο οδηγός βγαίνει και κοιτάει από μακριά. Στη συνέχεια κοιτάει γύρω του. Διακρίνει ένα άλλο 20αρι, εξίσου γεροδεμένο. «Ελα εσύ» του λέει, τον "φορτώνει" και φεύγει.

Από την μια πλευρά, ο χτυπημένος νέος να προσπαθεί να καθαρίσει την πληγή με τα βρώμικα νερά του αύλακα, με την βοήθεια των φίλων του, των αδελφών του, της μάνας του... ποιος ξέρει...

Από την άλλη, ο οδηγός να παρατηρεί στιγμιαία το γεγονός από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου καθώς απομακρύνεται.

Από την μια το βίωμα.

Από την άλλη, η εικόνα του.

Από την μια η εκμετάλλευση.

Από την άλλη, η επιβολή της.

ΟΤΑΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΑΣΦΥΚΤΙΚΗ
ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ, ΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΤΑ ΑΝΟΙΓΟΥΝ
ΣΤΟ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ. ΕΧΟΥΝ ΤΟΣΑ
ΠΟΛΛΑ ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΠΟΥΝ
ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ... ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ Ο
ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΑΚΟΜΑ
ΤΡΙΓΥΡΙΖΕΙ ΚΡΟΤΑΛΙΖΟΥΝ
ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΑ ΣΑ ΜΙΚΡΑ
ΠΑΙΔΙΑ.

(ΚΑΛΑΣΝΙΚΟΦ,
ΑΛΒΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ)

ΙΟΣ ΑΤΑΞΙΑΣ 2005